

hold, om hvilket dog Alle ere enige, at det er forkasteligt og ikke bør taales. Man maa prøve sig frem. Naar der derfor i andre Lovgivninger er gjort et almindeligt Forsøg, som jeg antager er lykkedes i Tydsland, ihvorvel nærmere Oplysning derom ikke er mig bekendt, synes det mig ganske naturligt, at man efter de Erfaringer, der ere gjorte, og de Transaktioner, der ere foregaaede her i Kjøbenhavn og ogsaa i det øvrige Land, gjør et Forsøg paa at ramme dem gennem Lovgivningen. Dette fører naturligvis til, at der maa gives Domstolene et temmelig frit Spillerum, der maa ved Afgjørelserne overlades ikke saa lidt til Dommerens Skøn, men det er jo ingenlunde Noget, der vil være eiendommeligt for dette Forhold. Det er jo Tilfældet og vistnok uundgaaeligt paa mange Omraader af Strafferetspleien. Jeg skal henvise til et saa almindeligt bekendt Forhold som Straf for Vresfornærmelse. Hvorledes er det muligt, undtagen gennem Dommerens Skøn, at komme til at afgjøre noget Saadant, hvilke Handlinger der gjør en Mand uværdig til Medborgeres Aftelse, eller hvilke Handlinger der ville forringe den Aftelse, som Medborgere skulde ham? Det er jo umuligt at undgaa i saadanne Tilfælde at tye til et Skøn af Dommeren, et Skøn, der jo forresten ingenlunde er vilkaarligt, men som gennem Praxis, gennem de Domme, som affiges, og som efterhaanden samle sig i Landets Høiestret, lidt efter lidt vil fæstnes idet der jo efterhaanden klares bestemte Grændser for Lovens Anvendelse. For at tage et Exempel, der ligger disse Forhold, som her er paa Tale, nær, skal jeg henvise til et saadant almindeligt Strafferetsbegreb som Bedrageri. Hvor er det muligt gennem Lovgivningen at udtømme dette saaledes, at der ikke idelig kommer nye Former frem, hvor det er nødvendigt for Dommeren at skønne, hvorvidt de ligne de Tilfælde af Bedrageri, vi hidtil have kjendt, paa en saadan Maade, at Straf maa anvendes, eller om de ikke gjøre det? Det er jo vel bekendt at Straffelovens 26de Kapitel, der handler om Bedrageri, og som til Overskrift har „Om Bedrageri“, ingenlunde fastsætter nogen Straf, angaaende hvilken det hedder: Bedrageri straffes saaledes og saaledes; men den gaar frem paa en lignende Maade, som her er stet i § 1 i det foreliggende Lovforslag. Den antyder en hel Del Tilfælde, der maa karakteriseres som Bedrageri og fastsætter Straffen derfor paa en ensartet Maade, saaledes at, naar der er Tale om Bedrageriforhold og Bedrageristraff, saa vide vi alle, hvad det er. Men om et Forhold falder ind under Bedrageristraffen eller ei, er næsten aldrig

muligt at afgjøre ved en ligefrem Anvendelse af Straffelovens Ord, der maa næsten altid finde et meget omhyggeligt Skøn Sted. Foruden at her i §§ 251—56 er en Række specielle Tilfælde opregnede som Bedrageri, saa kommer der i § 257 en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Svigaagtige Handlinger, der vel ere beslegtede med de i §§ 251—55 omhandlede, men dog ikke ganske kunne sættes ved Siden af disse“ straffes saaledes og saaledes. Det er jo den allersidste Henstilling til Dommerens Skøn, der her finder Sted, og hvad jeg nævner her, er jo kun ganske enkelte Tilfælde. Det er Noget, der er uundgaaeligt i Straffelovgivningen, og som selvfølgelig har sine Betænkkeligheder, navnlig naar det Skøn, der henvises til, er temmelig vidt, og det kan ikke nægtes, at det er Tilfældet med den her foreliggende Lov. Nu maa man jo vel huske paa, at disse Forhold, som her omtales, ingenlunde ere Domstolene fremmede. Gjennem en Række civile Sager ere Domstolene blevne velbekendte med disse Transaktioner og ere nu for Tiden i det beklagelige Forhold at maatte affige Domme, som gaa ud over Personer, der ere Offre for saadanne Transaktioner, som her er Tale om, men som man selvfølgelig ikke kan komme til Hjælp, fordi Lovgivningen ikke indeholder et saadant Middel, som der her antydes i § 4, hvorved de Transaktioner, som de frivillig ere gaaede ind paa, kunne afkræftes. Disse Forhold ere saaledes Domstolene vel bekendte gennem hele denne Række af civile Domme. Det er jo netop det, der har givet Anledning til, at disse Sager i den senere Tid ere blevne saa meget omtalte, saa fra den Side vil der slet ikke være noget Paafaldende for Domstolene i nu at beskæftige sig med den tillige fra det kriminelle Synspunkt. Dertil kommer jo, at Domstolene ved Behandlingen af disse Ting nogenlunde staa alene. Om de faktisk Forhold, som ligge til Grund derfor, er det jo meget let at faae Oplysninger ad mange Veie, saafremt de paa et eller andet Omraade skulde savne Klarhed deri, og det vil jo være de Dommeres Sag, der behandle disse kriminelle Sager, at fremskaffe disse Oplysninger. Det er jo Noget, der f. Ex. i Bedrageriforhold idelig kommer frem, at det dreier sig om saadanne Tilfælde, at Dommeren ikke tidligere havde været inde i den Slags Transaktioner; men han vil jo kunne skaffe sig saadanne Oplysninger, saa det har ingen Vanskelighed. Alligevel er det ønskeligt, at disse Bestemmelser ere saaledes, at Domstolene have saa let, som Forholdene tillade det, ved at anvende dem, og naar jeg nu ser paa disse Bestemmelser, saa bestemmes jo det, der egentlig er det Straf-